

Sharon Bolton

Die zomer

A.W. Bruna Uitgevers

1

Als ze terugdachten aan die zomer, herinnerden ze zich de bittere smaak van de rivier in hun mond en het gekriebel van bierschuim op warme huid. En dagen die begonnen na het middaguur, om te eindigden als de nachtelijke hemel verbleekte in het oosten.

Ze herinnerden zich lange middagen onder de kastanjeboomen in University Parks en de bijzondere, roségouden tint van de middeleeuwse torenspitsen in de avondzon. Ze herinnerden zich de ontdekking van de steampunkwinkel op de Magdalen Bridge, waarna ze zich de rest van de maand hadden verkleed als betoverende vampiers, paraderend door de oude straatjes als het begon te schemeren, tot groot plezier – en af en toe schrik – van de buitenlandse uitwisselingsstudenten.

Ze herinnerden zich stofwolken in Reading en bij truckfestivals waar je zwart snot van kreeg en het aanhoudende gemompel van de drugsdealers: ‘Wil je coke? Heb je iets nodig?’ Het antwoord was altijd ja en ze hoefden nooit te vragen naar de prijs.

Die zomer was niet een tijd van hoop of van belofte maar van zekerheid. Zij waren de uitverkorenen, de wereld lag aan hun voeten en hun levens, die net waren begonnen, zouden lang en schitterend zijn.

Wat hadden ze het ongelooflijk mis.

Elke dag van die zomer eindigde onvermijdelijk bij Talitha’s gigantische, pseudo-elizabethaanse huis een paar kilometer

buiten Oxford. Tals vader was er maar zelden en haar moeder viel hen nooit lastig – ze wisten vaak niet eens of ze wel thuis was – maar de koelkast was altijd gevuld dankzij de huishoudster (die elders woonde), niemand hield toezicht op de bar in het *pool house*, en Domino's Pizza in het nabijgelegen Thame bezorgde tot middernacht.

Ze verbleven hoofdzakelijk buiten, doezelend in het pool house tot de katers voorbij waren, of in het ronde tuinhuisje bij het meer met het loden dak. Ze werden wakker als de zon opkwam en vertrokken dan naar huis om ouders te verzekeren van het feit dat ze nog leefden. Ze brachten de dag slapend in hun eigen bed door en tegen vier uur waren ze er klaar voor om opnieuw te beginnen. Zo was het de hele zomer gegaan vanaf het laatste eindexamen, dat van Daniel: Lattijn, op de eerste juni. (Ging wel goed, dacht hij, maar je wist het natuurlijk nooit, hè?)

In de nacht voor de examenuitslagen werden bekendgemaakt verzamelden ze zich weer bij Tal na een avond in de stad. Xav zat op de rand van het zwembad met zijn voeten in het water toen Amber naast hem neerplofte.

‘Ik voel me beroerd,’ mompelde ze terwijl ze haar hoofd op zijn schouder liet vallen.

‘Denk erom dat je niet in het zwembad kotst,’ waarschuwde Talitha. ‘Mam moest de laatste keer de filters schoon laten maken. Als het weer gebeurt moet ik het betalen.’

Laverend tussen enorme terracotta potten en beelden van mythische wezens kwam Felix over het terras naar hen toe lopen, een blad vol drankjes op de gespreide vingers van zijn rechterhand. Zijn haar, dat hij had laten groeien sinds hij klaar was met school, glansde als zilver net als de maan die boven zijn rechterschouder zweefde. Zijn soepele manier van lopen verried dat hij een sportman was en afgaand op de zeer gespierde rechterarm en -schouder, de forse dijen en de lichte draai in zijn tors zou je kunnen denken aan een roeier. De

buitenverlichting van het bewakingssysteem werd geactiveerd toen hij voorbijliep, waardoor de indruk ontstond dat Felix zijn eigen licht creëerde.

‘Ik ben niet dronken.’ Amber zuchtte toen Felix dichterbij kwam. ‘Ik bedoel dat ik me beroerd voel over morgen.’

‘Vandaag,’ corrigeerde Daniel vanuit zijn ligstoel. Als kleinste van de jongens, en de minst atletische, had hij nooit hetzelfde succes gehad bij de meisjes als zijn twee vrienden en toch was zijn gezicht perfect. Achter zijn rug hadden de anderen zich afgevraagd of Dan misschien homo was. Dat zou natuurlijk helemaal cool zijn zolang hij maar niet verliefd was op Xav of Felix, want dan zou het, zeg maar, lastig worden.

‘De deur van de school gaat over zes uur open.’ Hij keek op zijn horloge. ‘Plus zeventien minuten en vijf seconden. Vier, Drie.’

‘Hou je kop,’ zei Amber.

‘Manhattans.’ Felix hield Dan het blad voor. ‘Twee shots bourbon, een shot zoete vermout en een scheutje sinaasappellikeur voor een beetje extra pit.’

Felix was als eerste achttien geworden. De anderen hadden, met zijn liefde voor chemie in gedachten, een cocktailset voor hem gekocht en hij was helemaal verslingerd geraakt aan het maken van cocktails.

Talitha schudde haar hoofd bij het aangeboden blad. Zij dronk van het groepje altijd het minst. Toen ze er een keer niet bij was hadden de anderen het erover gehad en zich afgevraagd of dat kwam door haar verantwoordelijkheidsgevoel. Ze waren immers bijna altijd bij haar thuis. ‘Neuh,’ had Felix geschamperd. ‘Het interesseert haar geen moer wat voor schade we aanrichten maar ze heeft graag het gevoel dat zij de controle heeft.’

De terrasverlichting ging uit en de tuin werd weer in het donker gehuld, behalve de glinsterende, turkooizen gloed van het zwembad. Vijf paar ogen richtten zich op het slanke

figuurtje dat, bleek als maanlicht, over de tegels op de bodem gleed. Megans badpak was heel lichttroze, waardoor de indruk werd gewekt dat ze naakt zwom.

‘Ligt het aan mij of doet ze de laatste tijd vreemd?’ Felix hurkte aan de rand van het zwembad om te kijken naar het zesde en eigenaardigste lid van de groep. Er was iets bovenaards aan de manier waarop ze door het water bewoog, met nauwelijks zichtbare voortstuwing.

‘Zo is Megan, ze doet altijd vreemd,’ zei Amber.

‘Ja, maar meer dan anders.’

‘Ze is zo stil,’ zei Daniel.

‘Ze is áltijd stil,’ hield Amber vol.

Als een lijk dat boven kwam drijven rees Megan naar de oppervlakte. De rondingen van haar billen en haar schouderbladen verschenen een fractie van een seconde voor ze zich omdraaide en ging staan. Water stroomde langs haar huid, die turkoois kleurde in het licht van het zwembad. Ze leek een beetje op een zeemeermin, als zeemeerminnen kort, zilverblond haar zouden hebben. Een sirene misschien? Ja, Megan met haar kalme ondoorgrondelijkheid was eerder een sirene dan een zeemeermin.

‘Zes uur en vijftien minuten,’ riep Daniel haar toe.

‘Niet zo hard,’ klaagde Talitha. ‘Als we mam wakker maken stuurt ze ons naar bed.’

‘Ja, Dan, hou je kop.’ Amber rende naar de treden van het zwembad. ‘Ik weet dat ik gezakt ben voor theologie.’ Ze overhandigde Megan een handdoek, die ze zo hoog hield dat het lichaam van haar vriendin werd onttrokken aan het zicht. Het was mogelijk dat ze het aardig bedoelde en dat ze niet bewust zó ging staan dat Xav Megan niet kon zien terwijl ze eruit klom.

Felix zei: ‘Niemand zakt voor theologie.’

‘Ze bedoelt dat ze een B krijgt,’ zei Xav.

‘Je hebt gelijk, dat zou zakken zijn. Bij theologie.’

Amber stak haar middelvinger op naar Felix.

‘We moesten maar naar bed gaan.’ Megan liep naar de plek waar ze haar kleren op een ligstoel had achtergelaten. ‘Het is ochtend voor we het weten.’

‘Dat is het laatste wat we zouden moeten doen.’ Amber liet zich opnieuw neervallen naast Xav en drukte haar neus in zijn hals. ‘Ik wil het zo lang mogelijk uitstellen.’

‘Jullie twee zouden seks kunnen hebben,’ zei Felix. ‘Dan zijn er weer twee of drie minuten voorbij.’

Daniel grinnikte. Het was mogelijk dat Megan ook glimlachte, maar ze verborg het goed.

‘Als een van ons niet slaagt kunnen we zaterdag misschien niet naar Tals vakantiehuis,’ zei Daniel.

‘Wat?’ Xav keek over Ambers schouder.

‘Als we niet slagen, dan moeten we ons inschrijven. Dat kunnen we niet op Sicilië.’

‘We hebben telefoons op Sicilië.’ Talitha klonk beledigd.

‘Ik zeg alleen maar dat we hier moeten zijn om, als het nodig is, een plan B te bedenken.’

Felix, die zijn glas al had leeggedronken, stond op. ‘Wij hebben geen plan B nodig,’ kondigde hij aan. ‘We gaan allemaal slagen. En ik weet hoe we de tijd door kunnen komen. Dan, hoe dronken ben je?’

Dan stak zijn rechterhand uit, palm naar beneden, zwaaide hem heen en weer.

‘Kun je rijden?’ vroeg Felix.

‘Nee.’ Megan keek op van de ligstoel.

‘Hij is de enige van ons die het nog niet heeft gedaan,’ zei Felix. ‘Kom op, Dan, je wilt niet de geschiedenis in gaan als de enige schijterd.’

Megan hield vol. ‘We hebben gezegd dat we ermee zouden stoppen.’

‘Laatste kans.’ Felix viste de kers uit zijn lege glas en slikte hem door. ‘We hebben morgen en vrijdag allemaal familiedingen te doen. En we vliegen zaterdagochtend.’

‘Ik doe het als we terug zijn.’ Dan ging weer achteroverliggen op de ligstoel maar hij bleef behoedzaam kijken.

Felix schudde zijn hoofd. ‘Dan is er geen tijd. Ik ga naar de vs, Tal blijft op Maffia-eiland tot eind september.’

‘Als jij “Maffia-eiland” zegt in het bijzijn van mijn grootvader, dan drijf je de volgende ochtend met je gezicht naar beneden in het zwembad,’ zei Tal.

Felix slenterde naar haar toe. ‘Waarmee dus eigenlijk bewezen wordt dat ik gelijk heb.’

Tal was lang maar iedereen leek te krimpen door Felix. Ze stapte achteruit om oogcontact te houden. ‘En tijdens je begrafenis zullen we in je grafrede vermelden dat je een brutale klootzak was.’

‘Kom op.’ Felix pakte haar handen en deed alsof hij haar naar de oprit trok. ‘Laatste kans op een beetje echte lol.’

‘Het is geen goed idee,’ zei Megan. ‘We waren toen allemaal nuchter.’

‘Ik zei toch dat ze vreemd doet,’ mompelde Felix na een donkere blik op Megan.

‘Ik niet,’ zei Amber.

‘Jij bent nooit nuchter,’ zei Felix. ‘Kom op, jongens, het duurt hooguit een uur en dan is Dan officieel volwassen.’

‘Ik heb mijn rijbewijs nog niet,’ wierp Daniel tegen.

‘O, alsof dat verschil maakt. Het is oké, agent, ik heb alle verkeersregels gebroken, nog afgezien van een paar wetten, maar kijk, hier is mijn rijbewijs. Is het nu in orde?’

Amber stond op. ‘Ik heb afleiding nodig. Blijf jij maar hier, Megan. Ik ga met jou mee, Daniel.’

‘We gaan allemaal of we blijven allemaal hier,’ zei Felix.

Xav stond op. ‘Ik doe mee.’

Een scherpe blik leek van Talitha naar Megan naar Dan te schieten. Talitha haalde haar schouders op, veinsde onverschilligheid. Toen stond Daniel met een zorgelijke blik op zijn gezicht op en Megan volgde. Als Felix en Xav het in die

tijd ergens over eens waren, dan gebeurde het. Zo was het nu eenmaal.

Ze hadden een geheim, moet je weten, die zomer. Tijdens de zeldzame gelegenheden in de daaropvolgende jaren dat ze erover praatten, konden ze het er nooit helemaal over eens worden hoe het was begonnen. Of wiens idee het was geweest. Misschien was niemand in het begin echt van plan geweest om het door te zetten. Misschien was het gewoon grappig geweest om erover te praten, de coolste uitdaging ooit, eenvoudig en toch zo bizar, griezelig gevaarlijk. Geen van hen kon zich herinneren wanneer de woorden realiteit waren geworden, wanneer ze beseften dat het echt ging gebeuren. Het enige wat ze wisten was dat ze het ene moment om het zwembad bij Talitha's huis zaten en het volgende met een snelheid van honderddertig kilometer per uur tegen het verkeer in over de M40 raceten.

2

De eerste keer was het drie uur in de ochtend geweest. Felix had achter het stuur gezeten – natuurlijk – en ze hadden geen andere auto's gezien. Het had iets meer dan twee minuten geduurd want Felix reed als een gek over de middelste rijbaan. Toen de eerste minuut voorbij was, waarin niemand iets had gezegd en ze allemaal met opengesperde ogen en open mond in de duisternis hadden gestaard, ging de A40 over in de M40. Ze waren nog een kilometer verder gereden voor Felix hard op de rem was gaan staan, waardoor de auto driehonderddertig graden was gedraaid richting afrit 7. Twee minuten stompzinnig, zinloos risico en ze stonden weer aan de goede kant van de wet.

De auto, de vw Golf-cabriolet van Felix' moeder, was ontploft door het luide, triomfantelijke lawaai. Ze hadden gelachen, geschreeuwd en elkaar omhelsd. Geen van hen had zich ooit meer levend gevoeld. Ze sliepen die nacht niet, ze dronken en praatten tot de dageraad en nog langer. Er was geen drug die hiermee te vergelijken was, ze wisten dat ze zich nooit meer zo zouden voelen zolang ze leefden. Het was een overgangsrite geweest, ze hadden tegen alle verwachtingen gewed en gewonnen. Ze waren uitverkoren, speciaal.

Maar zelfs de puurste euforie gaat voorbij en het duurde niet lang voor Xav het ook wilde doen. Xav had alleen niet zoveel geluk gehad als Felix. Toen hij bij de M40 kwam, met een vaart van iets meer dan honderddertig kilometer per uur, had Felix, die in de bijrijdersstoel zat, de achterlichten gezien

van een auto op de andere rijbaan. Hij was een stukje voor hen maar ze haalden hem langzaam in.

‘Stop, keer om,’ had Amber gegild.

‘Nee, rem af. Misschien denken ze dat we achter hen zitten, op een bocht in de weg,’ zei Daniel.

‘Doe het licht uit. Dan zien ze ons niet.’ Felix leunde over de chauffeursstoel en deed de koplampen uit.

De nacht was donker, bewolkt en maanloos, ze reden op hoge snelheid een zwart gat in. Amber schreeuwde en Xav deed de lichten weer aan.

‘Barst,’ zei hij en hij trapte het gaspedaal tot de bodem in. De snelheidsmeter kroop naar honderdvijfendertig kilometer per uur, honderdvijfenveertig, honderdachtenveertig. Xav leunde naar voren over het stuur alsof hij de auto probeerde te dwingen nog sneller te gaan. De rest van hen bevroor, zweeg, en keek als één man naar links toen ze de auto inhaalden, een grote rode gezinswagen, op de andere rijbaan.

Een seconde lang zag de chauffeur, de enige inzittende in de auto, hen niet. Toen waarschuwde zijn instinct hem en hij wierp een blik hun kant uit. Hij draaide zijn hoofd terug, keek in zijn achteruitkijkspiegel, keek weer naar hen. Zijn gezicht vertrok van ongelof.

Felix hief zijn rechterhand en zwaaide.

‘Haal hem niet in,’ riep Megan vanaf haar ongemakkelijke plek, ingeklemd op de achterbank. ‘Blijf naast hem rijden.’

‘Waarom?’ Xav zat nog steeds gebogen over het stuur.

‘Als je voor hem gaat rijden ziet hij ons nummerbord.’

‘Ik zie lichten voor ons,’ zei Talitha. ‘Er komt iets op ons af.’

‘Shit.’ Xav stuurde naar rechts, naar wat de binnenbaan had moeten zijn. De lichten die op hen afkwamen op hun eigen rijbaan waren hoog boven de grond, ver uit elkaar, krachtig. De koplampen van een zware vrachtwagen.

‘Je hebt nog tijd,’ zei Felix, zijn stem hees van spanning. ‘We zijn bijna bij de afrit.’

Xav remde, de auto op de andere rijbaan reed naar voren en de lichten die op hen afkwamen werden groter. Een claxon, laag en dreigend, brak door het gezoem van hun banden op het asfalt. De lucht in de auto leek erdoor te trillen.

‘Afrit,’ snauwde Felix toen het bord, onleesbaar aan de achterkant, zichtbaar werd tegen de achtergrond van bomen en heggen. Xav draaide aan het stuur. Ze reden te snel, recht op de metalen vangrail af. Amber schreeuwde. Talitha sloeg haar armen om haar hoofd. In de laatste seconde bracht Xav de auto weer op koers en ze waren de snelweg af.

Een maand ging voorbij en er werd niets meer gezegd over hun twee avonturen, maar toen hadden Felix en Talitha op een avond ruzie over waarom vrouwen nooit toegelaten zouden mogen worden tot het leger. Ze hadden gewoon niet de fysieke moed, beweerde Felix. Om te bewijzen dat hij ongelijk had, en hij had bijna zeker geweten dat ze dat zou doen, stond Talitha erop om de stunt op de snelweg te herhalen. Opnieuw persten ze zich in de auto van Felix’ moeder, de enige die groot genoeg was voor hen alle zes. Felix had op de bijrijdersstoel gezeten. Megan, de kleinste, had zich op Daniels schoot genesteld. Tegen die tijd hadden ze hun vaste plek, alleen met steeds een andere chauffeur.

Die keer was er niks gebeurd tot Talitha de snelweg af reed bij afrit 7 en ze een politieauto hadden gezien in de parkeerhaven van de A329. Ze was in paniek geraakt en de motor was afgeslagen.

‘Doorrijden,’ zei Felix. ‘Als je dat niet doet komt hij naar ons toe. Doorrijden.’

‘Stel dat hij ons heeft gezien.’ Talitha’s gezicht was wit van angst. ‘Stel dat hij ons aanhoudt.’

‘Als je niet doorrijdt, doet hij dat zeker.’

Talitha was doorgereden, weg van de parkeerhaven. Alle hoofden in de auto draaiden om te kijken naar de politieauto, maar hij was gebleven waar hij was. En dat was de derde

keer dat ze ermee weggekomen waren.

Amber was dronken geweest. Zo simpel was het. Maar zelfs voor ze erop stond dat het haar beurt was, was het een stilzwijgende afspraak geworden dat de rit van drie minuten iets was wat ze allemaal, vroeg of laat, zouden doen. Ze hadden die nacht geen andere voertuigen gezien, wat waarschijnlijk maar goed ook was, want Amber was vrijwel zeker niet in staat geweest tijdig te reageren.

Megan was tot hun verbazing de coolste van hen allemaal geweest achter het stuur. Toen ze in de vroege uurtjes van een zondagochtend de A40 op draaide, zag ze pal voor zich koplampen. Voor een van de anderen tijd had om te reageren was ze direct uitgeweken op de vluchtstrook en piepend tot stilstand gekomen, waarna ze haar lichten had gedoofd.

‘Omlaag allemaal,’ had ze gesist terwijl ze haar eigen hoofd op het stuur liet vallen.

Zodra de andere auto voorbij was geflitst had ze de motor weer gestart en was met honderddertig kilometer per uur over de binnenbaan gereden om hen van de snelweg te krijgen.

‘Dat is het,’ zei ze, toen ze weer terug waren bij Tals huis. ‘We hebben verdomd veel geluk gehad net. We riskeren het niet nog eens.’

Geschokt hadden ze allemaal ingestemd en er was niet meer over gesproken. Tot vanavond.

En nu was het dus toch Daniels beurt.

Iets na drie uur in de ochtend was de B-weg in noordelijke richting vanuit Talitha’s dorp leeg. Ze reden met de kap omlaag, want Amber voelde zich nog steeds misselijk, en de nachtlucht rook naar kamperfoelie, wat veel goeds leek te voorspellen, en naar mest, wat dat niet deed.

Daniel reed langzaam en slecht. Hij gaf onregelmatig gas en trok te veel aan het stuur. Bij het bruggetje over de beek raakte hij bijna de muur.

‘Let op.’ Felix zat, zoals gebruikelijk, op de bijrijdersstoel.

‘Ik ben niet gewend aan deze auto,’ klaagde Daniel.

‘Oké,’ zei Felix toen ze de kruising met London Road naderden. ‘We weten allemaal wat we moeten zeggen als we aangehouden worden. We waren op weg naar Tals huis. Daniel wist de weg niet zo goed en raakte verdwaald. We waren allemaal een beetje dronken en we letten niet goed op. “Het spijt ons allemaal verschrikkelijk en we zijn erg geschrokken en we zullen het nooit meer doen, agent.”’

‘Je hoeft dit niet te doen, Dan,’ zei Megan. Niemand antwoordde.

‘Heeft iedereen zijn gordel om?’ vroeg Xav.

‘Hou je vast, Meg,’ zei Talitha.

‘Niet aarzelen. Direct op de middelste rijbaan,’ zei Felix toen Daniel rechts afsloeg bij de kruising en de afrit op reed die hen naar de A40 zou leiden. ‘Je moet een beetje vaart maken.’

Daniel voerde de snelheid op tot vijftig kilometer per uur. De bocht in de weg was scherp, draaide naar het zuiden, daarna het zuidoosten. De juiste route, de enige wettelijk toegestane route, was een bijna volledige cirkel naar de A40 richting Oxford. Aan het zuidoostelijke puntje splitste de rijbaan zich. De ene rijstrook voerde naar de A40, via de andere kon het verkeer de weg verlaten. Zwart met witte pijlen die aangaven dat alle verkeer naar links moest kwamen in zicht, toen kwamen de GEEN TOEGANG-borden langs de rechterkant van de rijbaan. Het had niet duidelijker kunnen zijn in welke richting ze werden verondersteld te rijden. Daniel kreunde laag.

‘Hou je hoofd erbij.’ Felix leunde naar voren alsof hij zich uitrekte om langs Daniel naar de weg te kijken die ze op het punt stonden op te rijden.

‘O god, ik haat dit stukje.’ Amber duwde haar hoofd tegen Xavs schouder. Talitha leunde naar voren en hield zich stevig vast aan de achterkant van Felix’ hoofdsteun.

‘Oké, nu,’ riep Felix op het cruciale moment. De auto zwaai-
de naar rechts, langs de GEEN TOEGANG-borden, de verkeerde
rijrichting van de A40 op. De onverlichte vierbaansweg voor
hen was leeg.

‘O, godzijdank, godzijdank,’ mompelde Talitha.

‘Je moet snelheid maken,’ waarschuwde Felix. De auto be-
woog met een vaart van iets meer dan vijftig kilometer per
uur. ‘Tweeënhalve kilometer, dat is alles. Minder dan drie mi-
nuten als je flink gas geeft.’

Met opeengeklemd kaken en starende ogen drukte Dan
het gaspedaal in en de snelheidsmeter schoof naar vijftienzes-
tig kilometer per uur, tachtig, negentig. De gebroken witte
lijn die de rijstroken verdeelde flitste voorbij.

‘Niets achter ons,’ riep Megan.

‘We moeten opschieten.’ Felix timmerde met zijn vingers
op het dashboard.

‘Niet snel genoeg, Dan.’ Xavs stem was laag van de span-
ning.

De versnellingsbak loeide toen Daniel onhandig schakelde
naar de hoogste versnelling.

‘Daar is een vos. Pas op voor de vos!’ Amber greep Daniels
schouder.

‘Verdomme, Amber,’ snauwde Talitha.

‘Het gaat goed, het gaat goed.’ Daniel stuurde naar de baan
die het dichtst bij de middenberm was.

‘Daar is de snelweg,’ zei Xav.

‘Ik doe dit nooit meer,’ kreunde Talitha.

‘Je bent er bijna,’ zei Felix. ‘Ga op de middelste baan rijden
als je kunt. Dan is de bocht makkelijker.’

Misschien verraste de bocht in de weg hen allemaal. Het
ene moment was alles voor hen donker, het volgende kwa-
men verblindende lichten recht op hen af. Uit het niets was
een andere auto verschenen.

Amber schreeuwde.

‘Vluchtstrook!’ gilde Felix.

Ze werden allemaal naar voren geworpen door het plotse-
linge verlies aan vaart terwijl de bijtende lucht van remvloei-
stof de auto vulde. Felix duwde het stuur uit Daniels handen
en de auto zwaaide hard naar rechts. Dat had genoeg moeten
zijn.

Maar de andere auto imiteerde hun bewegingen alsof een
enorme spiegel voor hen was neergelaten. Ze waren er een
paar meter vandaan. Daniel zat als bevroren, zijn ogen wijd
en starend.

Felix trok het stuur terug. De auto slingerde hevig en leek
naar hen te schreeuwen. Ze konden het gegil van remmen
horen, het gesnerp van een claxon. Licht vulde de auto, ver-
lichtte hun geschokte gezichten. Een fractie van een seconde
was het stil, toen was de andere auto weg en stonden ze stil op
de rijbaan. De wereld was gestopt met draaien.